

ent» (Kor-
rszebb gyé-
er Andor.
téseket. —
yon impo-
nyai papi-
A rejtvé-
seőfly Sa-
ost alakuló
án akadá-
egyszerü-
zegény jó
nálatságos
g jelenni.
énynt (rejt-
nem sorol-

3.

javára

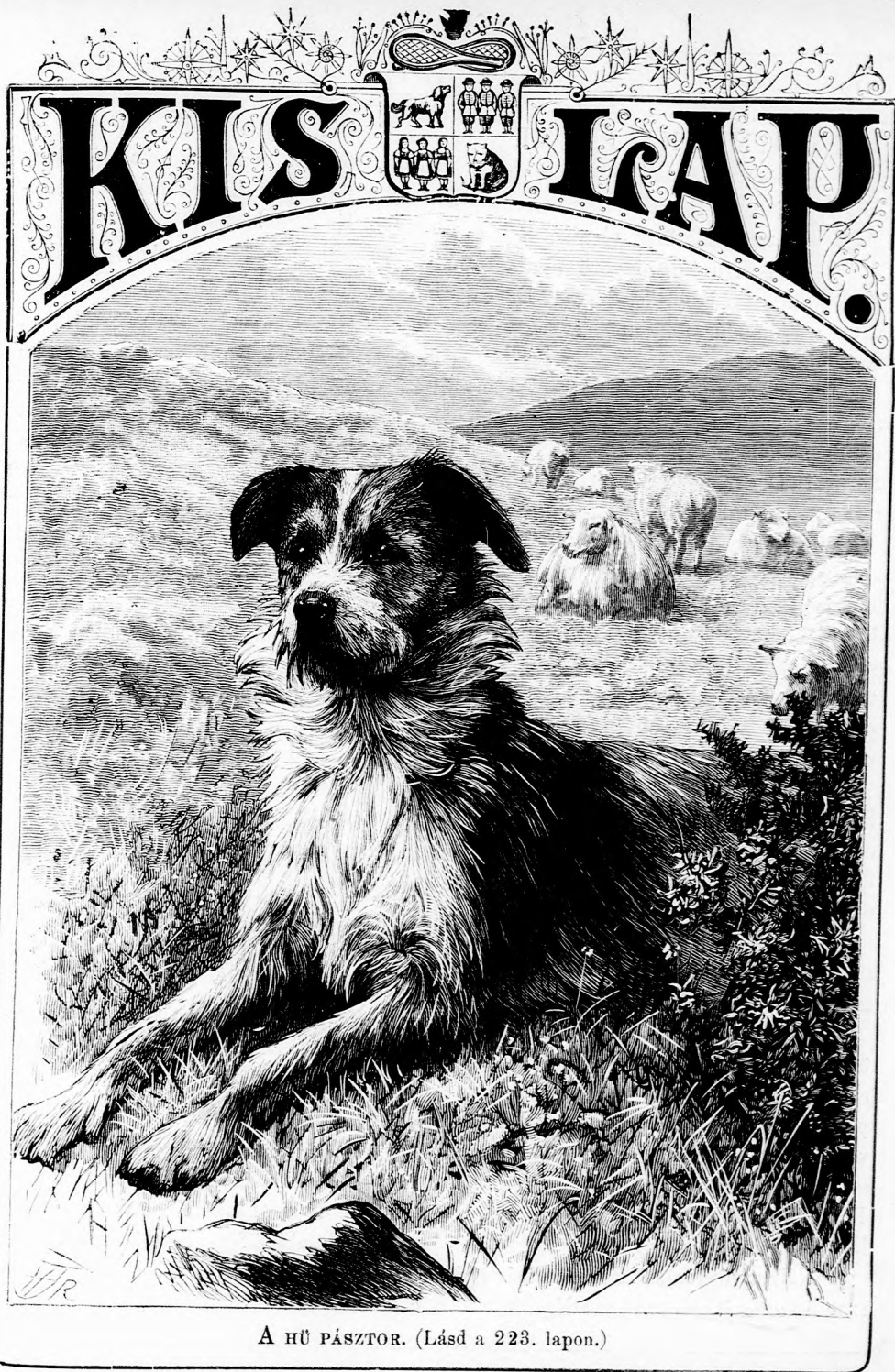
er Vilma
- Widder
2 frt. —
Marcel 1
és Ilonka
Vagyon
1 frt. —
ambriko-
ár eddig
összesen :

nyes kis
ácsa.

ama t.
bb meg-

lyányok
enaem-
tala.

m-épület.
társulat.

A HŰ PÁSZTOR. (Lásd a 223. lapon.)

XXII. kötet. 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

1882. április 2-án.

Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

ROBINZON FRICZI.

— Elbeszélés Bandi bácsitól. —

ÉLYEN elmerülve olvasta Robinzon Kruzóé gyönyörű történetét Sörnyei Friczike, Sörnyei Dénesnek, a jómódú földesurnak egyetlen fiacskája.

Épen szünidő volt. A dénesházi mezőkre szörnyű melegen tüzött le a nap, majdnem kétségbeejtve az aratókat, kiket Sörnyei Dénes hangos szavakkal biztatótt a munkára.

Az uri lak, bármilyen vakitón ragyogtak is vissza falai a rájuk tüző napsugarakat, enyhe hűsöt borított a kis Friczikére, ki egy befüggönyözött szobában, ódon karszékbe sülyedve, elröpité lelkét a távol tengerekre, a viruló szigetekre, az őserdő embernemlátta rengeteg erdőibe és a vad emberevők közé.

A mint Friczike így a csodás tájkon barangolt, fölrezzenté olvasmányából az ajtó hangos fölnyitása. Apja lépett be izzadó, kipirult arccal, egy kis lányt és egy Friczi korabeli kis fiút vezetve.

— Friczike, itt vannak a kis pajtások, a kiket játszótársakul ígértem a szünidőre: Szegő Örszike és Béla.

Friczike örömmel ugrott föl, hogy üdvözölje az érkezteket, kikről már régebben tudta, hogy apja egyik budapesti jó barátjának gyermekei. A kis vendégeket Friczike édes anyja hozta ki Budapestről s miután érkezükből Friczike megtudta, hogy anyja is megérkezett, sietett őt is üdvözölni.

Néhány óra alatt Friczike már egészen összebarátkozott új vendégeivel.

— Oh, milyen eredeti! kiáltott föl Friczi, mialatt vendégeinek a szép nagy kertet mutogatta — hiszen ma épen péntek van. Ez dicső!

Béla és Örszike csodálkozva kérdezték tőle, hogy mi van abban olyan dicső?

— Hát nem tudjátok, világosítá föl őket Friczi, hogy Robinzon pusztá szigetére is épen pénteken vetődött oda Robinzon derék, fekete bajtársa s épen azért nyerte a hevenyészett kereszttségben a Péntek nevet. Béla, kedves Bélám, te mától fogva az én Péntekem vagy.

— De hiszen te nem vagy pusztá szigeten, Béla meg nem fekete! veté ellen Örszike.

— Ohó kedvesem, felelt Friczi, a lányok az ilyenekhez nem értenek, ne is szóljanak hát bele. Tudod, az így lesz: ott a liczium kerítésen túl a sűrűben találtam én egy kis elrejtett tisztást, az lesz a pusztá sziget, én leszek Robinzon, Béla meg lesz Péntek.

Bélának a terv nagyon tetszett s örömeiben mindjárt néhány bukfcenczet vetett a zöld gyepen. Örszike azonban duzzogott, hogy őt egészen kihagyták a játékból.

— Nyugodj meg, vigasztalá Friczi, lesz neked is szereped, még pedig sok. Te fogod képviselni az emberevőket.

Örszike elborzadt s kijelenté, hogy ő semmi szín alatt sem eszik emberhust.

— Te kis bohó, mondá Friczi, hiszen azt nem is kívánjuk! Kérünk a mamától sült csibét, abból fogsz lakmározni. Persze mi azután megtaláljuk a lakoma helyén a csontokat . . . .

— De aztán egy kis húst is hagyj
ám ott, vágott közbe Béla.

— Azután, folytatá Friczi, elrémülve
mondjuk, hogy: »itt embercsontok van-
nak, itt emberevők jártak.«

A kilátásba helyezett sült csibe meg-
tette a hatást, Örzsike a terv számára
tökéletesen meg volt nyerve.

S a terv nem is ment füstbe.

Friczi még az nap hajótörötten a
liczium sűrű tisztására vetődött s ott hoz-
zá kezdett a kunyhó építéshez. Persze
ezt a dolgot nem csinálta egészen olyan
egyedül, mint a híres Robinzon, mert ő
neki nagy segítségére volt mind Béla,
mind Örzsike; de hát ezenkívül is volt
még egy-két jelentéktelen körülmény,
mely nem egészen vágott össze Robinzon
élete körülményeivel. Ilyen volt például
az is, hogy az alkonyat félhomályában a
puszta szigeti kunyhó-építők szemeibe
egy közelgő hajó vitorlája tűnt föl, mely
vitorlás hajóról azonban, midőn a puszta
szigeten kikötött, kitünt, hogy az a Juczi
szobalány, ki azután Robinzont, Pénteket
és emberevő Örzsikét vacsorázni hívta.
No, meg azután az éjet is olyan puha
ágyacskákban töltötték Robinzon Friczi,
Péntek Béla, meg emberevő Örzsike, a
milyen nemcsak az oceánbeli, de még a
licziumbeli puszta szigeten és a nem
létező dolgok közé tartozott.

Másnap a kunyhó építése ernyedet-
len szorgalommal folyt, úgy, hogy délu-
tán már hozzá lehetett fogni a bebúto-
rozáshoz.

Ha talán valamelyik kis olvasóm
kiváncsi rá, hogy miből is épült, milyen
volt az a kunyhó? hát megmondom. Biz

az épült min denféléből, ami csak kéznél
volt. Deszka darabok, régi téglák, czöve-
kek és galyak különösen nagy szerepet
játszottak az építésnél. Mikor azután az
épület elkészült, Örzsike azt találta, hogy
az tulságosan hasonlít egy összeesett fel-
fujt kásához. Friczi azonban azt mondta,
hogy a lányok ilyesmihez nem értenek s
hogy a kunyhó tökéletesen olyan mint a
Robinzoné volt. Bútorzatul egy moly-ette
medvebőrt, egy szétdőlt kanapé vánkost s
néhány kiszolgált ásót, kapát sikerült Fri-
czinek apjától megnyerni, ami még néhány
játék puskával s porzópálczából készült
ijjal megtoldatván, a három kis kalandor
lélek előtt a robinzoni berendezés neto-
vábbjának látszott.

Hányszor játszották el aztán itt
Robinzon történetét! Hány boldog órát
gubbasztott a kunyhó homályos üregében
a három gyerek, robinzonos beszélgetést
folytatva, mialatt Örzsike hol a megmen-
tett spanyolt, hol Péntek apját, hol pedig
Robinzon beszédes papagáját helyettesíté.
Ilyen játék között telet el jóformán az
egész vakáczió.

Egyszer azután Robinzon Friczi és
Péntek Béla megismerkedett egy olyan
bajjal is, melyen életünkben egyszer
valószínűleg példányképeik is átestek.
Átszenvedték ugyanis a tengeri beteg-
séget. Az pedig így történt.

Béla és Friczi már többször tünőd-
tek s panaszkodtak a fölött, vajjon Robin-
zon és Péntek szoktak volt-e szivarozni?
Friczi ezt sehogy sem tudta kisütni a
könyvében. Béla azonban erősen állította,
hogy az egész história semmit sem ér szivarozás nélkül.

— Tudod mit? mondá Béla: a Dénes bácsi asztalán mindig annyi szivar van, hogy kettő-három hiánya meg se látszik.

— Hiszen ami azt illeti, az nem kérdés, felelt Friczi, csak abban lennék bizonyos, hogy Robinzon szivarozott-e? No, de ha te mondd, ám legyen . . .

— Micsoda? pattant föl Örszike; ti szivarozni akartok? Abból semmi sem lesz, az szigorúan meg van tiltva; akkor én nem játszom többet. S még hozzá csenni! . . .

Béla és Friczi összeintettek szemükkel, amiben az volt mondva, hogy »ilyesmihez a lányok nem értenek, ne is szóljunk többé erről ő előtte.«

Néhány nap mulva egy szép meleg nyári délután ismét együtt ült Robinzon és környezete az árnyas kunyhóban. Örszike fecsegett, nevetgélt, dalogatott, de Robinzon és Péntekje, mint a kik valami nagyra készülnek, egyetértően pislogtak egymásra és hallgattak. Végre Friczi megszólalt:

— Tudod Örszike, Robinzon és Péntek többször hajóra ültek s körülnéztek egy kicsit a tengeren, hogy mi is van a szigetük közelében?

— És ezalatt, folytatá Béla a papagáj természetesen otthon maradt. Szóval, mi most, mármint Friczi meg én, elmegyünk egy kis fölfedezési utra szigetünk körül, te pedig itthon maradsz addig a kunyhóban.

Örszike beleegyezett s a két fiu eltávozott. Örszike, hogy addig ne unatkozzék, míg Robinzon és Péntek a fölfedezési uton vannak, kihuzta a medvebőrt a kunyhó elé s ledőlve rá, olvasgatta kis

társaságuk kedves könyvét, a mindig kéznél levő Robinzon Kruzoét.

Ezalatt a két fiu jó messzire távozott a kunyhótól. A kerten túl egy kis elhagyott erdő terjedt el néhány holdon s ennek sűrűiben bujkáltak a kópék.

— Tudod-e mi lesz regényes? szólt Béla, ki igen jó tornász volt.

— Micsoda? kérdé Friczi.

— Ha fölmászunk erre a vén diófára s azon üldögélve szívjuk el szivarunkat.

— Hiszed, hogy Robinzon és Péntek szintén így tettek?

Hogy ne! okvetlenül!

S mire Béla e szavakat kimondá, már mókus-ügyességgel kúszott föl a fára. Friczi, kevesebb gyakoroltsággal ugyan, szintén követte őt.

A kinyuló vastag ágakon pompás ülést találtak s miután kényelmesen elhelyezkedtek, előkeresték zsebeikből a szivart és a gyufát, rágyujtottak s elkezdtek pöfékelni, akár csak két török basa.

— Tudod-e, Péntek, hol ülünk mi most?

A kérdezett azt mondta, hogy diófán.

— Szó sincs róla; mi most fönt ülünk a hajó árbocz-kosarában

Péntek Béla ebbe is beleegyezett és kényelmesen füstöltek tovább.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

E S Ö B E N.

*E*SIK eső, ju ju juj,

Hozzá még a szél is fuj.

Ha esik is, mind hiába!

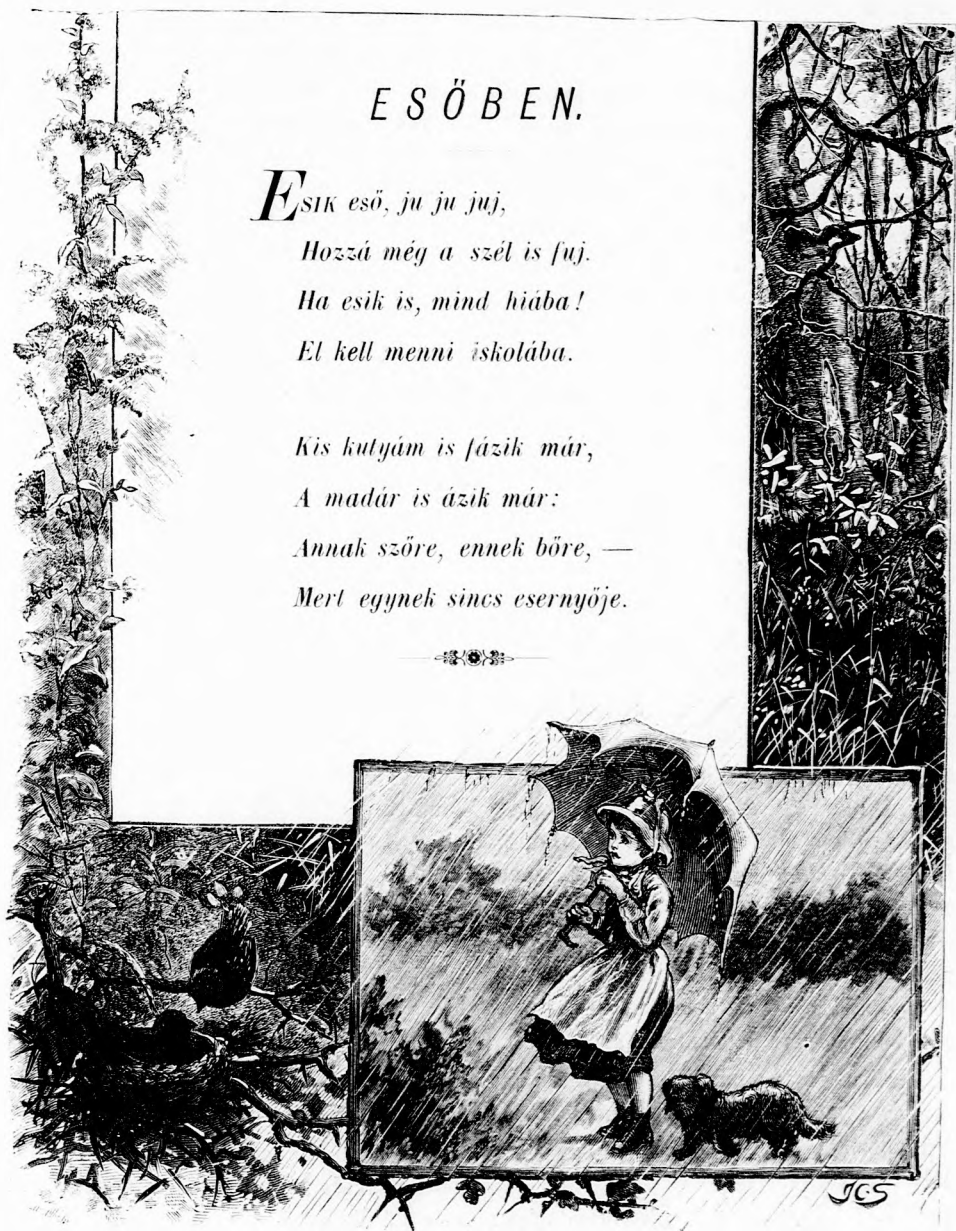
El kell menni iskolába.

Kis kutyám is fázik már,

A madár is ázik már:

Annak szőre, ennek bőre, —

Mert egynek sincs esernyője.

A KIS DINIKE KALANDJAI.

— Beszélyke. —

 SÖPPECKE legényke volt Dinike, mikor ez a história esett rajta; alig lehetett hat-hét éves. Vigan, boldogan élt jó szüleivel és őszintén szólva, valami nagy panasz nem is lehetett ellene. Ha valaki épen már panaszkodni akart volna, az leginkább az ő kedves játékszere, a Paprika Jancsi lehetett volna.

Valamikor réges régen, ez a Paprika Jancsi nagyon csinos ficzko lehetett, de bizony az öregség már kissé megviselte. Ez azonban csöppet sem ártott neki kis gazdája szeretetében. Ott volt mindig a Dinike kezében, ámbár az igaz, nem mindig a legkényelmesebb helyzetben, mert hol a lábánál, hol a fejénél fogva tartotta, hol begyűrte a zsebébe s jó szerencse, hogy szegény Paprika Jancsinak olyan hajlékony dereka és olyan jó természete volt. Eltűrt mindent, még azt is, mikor egyszer Dinikének eszébe jutott megvizsgálni, valjon mi van a Paprika Jancsi fejében? Lyukat furt beléje és kihuzott egy csomó pozdorját, ami bizonyosan a Paprika Jancsi agyveleje volt; visszatönni nem tudta, így hát a Jancsi feje egészen összelapult. De ő azt sem bánta, és Dinike sem bánta; azért jó barátok maradtak.

Most is javában játszottak együtt, mikor a mama belépett és a Lidi szobaleányhoz, ki épen vasalással volt elfoglalva, így szólt:

— Lidi, szükségünk volna mandulára; este vendégeink lesznek, szeretnék egy kis

mandulás süteményt készíteni. Rá érsz-e elmenni a boltba?

De Lidi bizony nem érhetett rá, mert el kellett készülnie az Ilonka ruhácskájával, hogy a kis leány csinosan felöltözhessék, mire a vendégek megjönnek. A mama ezt belátta, de látta ezt Dinike is és rosztat gyanított. Mert ha elébb azt mondtam, hogy valami nagy panasz nem lehetett Dinikére, hát egyet mégis elfelejtettem. Nem szívesen tett holmi apró szolgálatokat, melyeket pedig már teljesíthetett volna.

Most is, mikor Lidi magyarázta, hogy még jó ideig eltart a munkája, Dinike észrevétlenül el akart osonni a szobából; de szerencsétlenségére az asztalon felejtette Paprika Jancsit s mikor visszalopózott utána, a mama megpillantotta és így szólt:

— Itt van Dinike, elküldöm őt. Ugy-e, tudod, hol van a fűszeres bolt, ott az utca másik végén?

— Nem én, nem tudom, szabódék Dinike.

— Dehogynem, tizszer is voltál már velem, aztán el sem tévesztheted, mert egyenesen kell menni végig az utcán.

— Oh, az roppant messze van, meg nem járom estig.

— Dehogynem járod, öt perc alatt ott lehetsz. Aztán gondold meg, neked is jut ám a jó mandulás süteményből.

— Jó lesz az mandula nélkül is.

— No ne makranczoskodjál, Dinikém. Szükségem van a mandulára s Lidit nem küldhetem.

— Hát... hát menjen Ilonka!

Dinike egészen büszke volt e mentő gondolatára, csak az volt a kár, hogy a mama nem állott reá. Először is mert Ilonka nem volt otthon; de meg ha otthon lett volna is, a mamának az a szokása volt, hogy annak kellett történni, amit ő akar, nem amit Dinike. A vége tehát az lett, hogy mégis csak Dini urfinak kellett utra indulni.

Nagyot sóhajtott, fejébe nyomta a kalapját, úgy hogy a pántlika elől lógott a szemébe, aztán karjaiba ölelte hű pajtását Paprika Jancsit és megindult. De előbb még rettentő mérgesen pillantott a hamis Lidire, a ki miatt e nagy utra kellett indulnia; közben pedig azt dörmögte:

— Oh, ez mégis szörnyűség... mért kell épen nekem manduláért mennem?... minek is az a mandula? Azelőtt én is szerettem... de most már nem olyan jó, nem szeretem.

Ezalatt a mama egy darabka papiroshoz fölirt valamit s a papiroshoz Dinikének adva így szólt:

— Ezt add oda a boltosnak s ő majd ad egy font mandulát. Ha épen olyan nehezedre esik a nagy séta, hát hidd magaddal Misit, ketten vigabban megjárjátok. Aztán utra valónak visszafelé kivehetsz magadnak is, Misinek is két két mandulát. De jól vigyázz, nem többet!

E szavak hallatára Dinike egyszerre úgy találta, hogy az a bolt nincs is igazán olyan messze, a mandula meg nem épen valamennyi rossz... legalább akadhat közte jó is. Sietett előhívni Misit, kedves játszópajtását, ki ugyan abban a házban lakott. Misi úgy találta, hogy a megbízás, melyet Dinike kapott, igen kellemes, sőt

büszke lehet rá, hogy ennyire biznak benne. Ekkép tehát Dinike is jó kedvvel indult meg.

Nem vagyok egészen bizonyos benne, csakugyan olyan nagyon messze volt-e az a bolt; de az már bizonyos, hogy nagyon, nagyon sokáig tartott, míg odáig jutottak. Azt hiszem, ebben a Paprika Jancsi volt a hibás, mert utközben mindenfelé uj meg uj alkalom nyílt, hogy Dinike és Misike holmi próbákat rendezzenek a türelmes Jancsival. Egy helyen házépítéshez homok volt összehordva, itt hát természetesen meg kellett próbálni, mit szólna Paprika Jancsi hozzá, ha eltemetnék elevenen? Ástak is gödröt a homokba, eltemették szegény Jancsit elevenen, de ő azért még csak a szemét sem hunyorította s mikor újra kiásták, épen olyan vig pofát vágott, mint azelőtt. Azután egy nagy tócsához értek. Itt meg kellett próbálni, vajjon Paprika Jancsi tud-e uszni? Nem biz a, az élehetlen ficzkó nem tudott uszni elmerült a pocséta fenekére. Ki kellett onnan halászni s persze egészen átázott, talán náthát is kapott volna; de Dinike gyöngéden gondoskodott róla, hogy bele ne betegedjék a fürdésbe, oda támasztotta a falhoz, hol javában sütött a nap s míg a Paprika Jancsi megszáradt, ők ketten Misikével egyéb játékot találtak.

Szerencsére ekkor már közel voltak a bolthoz. Különben nem állok jót, hogy a szegény Paprika Jancsi még újabb veszedelmes próbákon nem esett volna keresztül. Végre azonban eljutottak a boltba a kereskedő elolvasta az irást, melyet Dinike átadott, aztán kimért egy font jó

(Folytatása a 218. lapon.)

A KIS ISKOLAKERÜTŐ. (Lásd a 221. lapon.)

(Folytatás a 215. laphoz.)

édes mandulát, becsomagolta s átadta Dinikének.

Mikor ismét az utcán voltak, természetesen meg kellett vizsgálni, vajjon a kereskedő jól becsomagolta-e a mandulát?

Be volt az csomagolva jól.

— De azt is meg kellene nézni, vajjon a kereskedő jó mandulát adott-e? mondá Misi. Föl kellene bontani a csomagot.

Persze hogy fel. Még más okból is.

— Azt mondta mamácska, hogy mindegyikünk vehet belőle két-két szemet.

Ezt Misike igen szép és helyes dolognak találta. Nem is késlekedtek sokáig, hanem felbontották a csomagot és kivettek két-két mandulát. A legis legnagyobbakat keresték ki s aztán jóízűen ropogtatták. Dinike tökéletesen megtért és titkon egész bünbánólag megvallotta magának, hogy mikor azt mondta, a mandula most már nem olyan jó, mint hajdan volt, hogy fillentett. Dehogy nem jó! De még milyen jó!

És mert olyan nagyon jó volt, természetesen hamar meg is ropogtatták azt a két szemet. Hiszen az olyan kevés! Misi nagyon sováron pislogott a csomag felé, aztán látszólag közönyösen így szólt:

— Tudod-e, Dinike, jó volna ám még egyszer megnézni a csomagot, vajjon rendben van-e minden, nem törődik-e össze a drága mandula?

Természetesen erre vigyázni kellett. Dinike tehát újra fölbontá a csomagot. A mandulának nem volt semmi bajuk, szépen feküdtek ott, épen, csábitóan.

— Oh, van legalább is száz darab! szólt Misi sováron.

— Van bizony, sokkal több is száznál, legalább is husz, felelé Dinike, ki mindössze huszig tudott még csak olvasni.

Néztek, néztek a nyitott csomagba s Misi újra megszólalt:

— Mondd csak, Dinike, hát a Paprika Jancsi nem kapja meg a maga porcióját? Illenék, hogy ő is kapjon a jóból.

— Az igaz! Erről majd meg is felejtetem.

— Pedig mamád nem tiltotta meg, ugy-e?

— Nem... legalább nem emlékszem.

És a derék Paprika Jancsi számára mindketten kivettek ismét két-két mandulát. A jószívű Paprika Jancsinak pedig, a ki kukkot sem szólt mikor élve eltemették, azután pedig megfürösztték: természetesen most sem volt semmi kifogása, hogy helyette Dinike és Misike egyék meg a mandulát, különben is, úgy látszik, nem volt étvágya. Misi legalább azt mondta.

De ez a második pár mandula mintha nem lett volna olyan jó mint az első. Pedig igazán kár lenne, ha roszt ize maradna a szájokban.

— Nézd, Dinike, ez itt nagyon szép ez sokkal jobb lesz. Majd én is választok még egyet.

— Akkor aztán már ötöt-ötöt vetünk ki, ugy-e?

— Ötöt? Ugy hiszem, annyit.

— És öt, az nem sokkal több mint kettő, ugy-e?

— Dehogy több! Épenséggel nem is több.

Az igazat megvallva, Misi hajlandó lett volna azt is bebizonyítani Diniké-

nek, hogy tiz, vagy husz, sőt harmincz sem sokkal több kettőnél. Dinike a számtanban még nem igen jutott messzire; de azért mégis megszólalt:

— Mégis szeretem, hogy a mamám nem egészen olyan, mint a jó Istenke.

— Ugyan miért?

— Mert azt mondják, az Istenke mindent tud, mamám pedig nem tudja, hány szem mandula volt ebben a csomagban.

Dinikében ébredezni kezdett a lelkiismeret. De fájdalom, az ut nagyon hosszú volt hazáig és senki, épenséggel senki sem akadt utközben, a ki megnyugtatta volna Dinikét, hogy nem lesz annak a mandulának semmi baja, ha nem nézik is meg minden percben, valljon nincs-e hiba a csomagban. Misi pedig roppantul aggódott, minden lépten újra tanácsolta, nézzék meg még egyszer; Dinike maga is kész volt rá s így újra meg újra fölnyitották a csomagot. És ha már fölnyitották, gondosságukért bizonyosan jutalmat érdemeltek ... aztán a mamának alkalmasint mindegy, egy vagy két szem mandulával több vagy kevesebb van-e a csomagban. Meg-megálltak tehát sokszor, nagyon sokszor s a nap már jóformán nyugovóra szállt, és a mama otthon még mindig hiába várta a mandulát.

— Dinike! Dinike! Hol vagy? hangzék a kiáltás szerte az egész házban s az udvaron és kertben is.

Hívták, keresték, de hiába, a vendégek már rég meg is érkeztek, mandulás sütemény helyett a szakácsné készített egyéb csemegét, már tálalták a vacsorát, de Dinikének még mindig hire sem volt. Végre a mama nyugtalankodni kezdett s maga

indult keresésre. Legelőször is a gyermekszobába ment, hol eddig senkisémet kereste. Be-benéztek ugyan oda, de már sötét este volt, nem láttak senkit.

— Dinike, itt vagy? kérdé a mama.

— Itt vagyok, mamácskám, felelt egy gyöngye, fájdalmas hang.

A mama a hang irányában menve, csakugyan rátalált Dinikére. Egy nagy ruhás kosárban ült, összekuporodva, mint valami sündisznócska; fejét kezeibe támasztá s ha nem lett volna olyan sötét, azt is látta volna a mama, hogy Dinike nagyon halavány.

— Mit csinálsz itt a kosárban?

— Nem tudom ... a pamlagra akartam feküdni, de ide tévedtem, beleestem a kosárba ... mindegy ... itt is jó, nem kell tovább mennem.

— No jöjj elő, már vacsorálunk.

— Oh, én nem vagyok éhes, nem kell semmi ... épenséggel semmi ... csak feküdni akarok.

A mama kezdte gyanítani, hányat ütött az óra. Kiemelte Dinikét a kosárból s kérdé:

— Hát a mandula hol van? Megfelejtkeztél róla?

— Oh nem, elhoztam.

— Hol van?

— Ott ... az asztalon ... abban a papirosban.

Csakugyan volt az asztalon egy darab egészen összerongyolt papiros és benne nagy keresés utána mama három, igazán mindössze három szem mandulát talált.

— Itt mindössze három szem van; hát a többi hová lett?

Dinike nem sietett a felelettel. Hiszen a mama talán a nélkül is tudja. Tudta is és ugyancsak megijedt. Egy egész font mandulát megenni! Ez rettenetes! Okvetlenül bele kell betegednie Dinikének, sőt már bizonyosan beteg is.

— Hová let a többi mandula? kérdé ismét. Hiszen egy fontot hoztál?

— Igen... de a kereskedő nagyon rosszul mérte... a fontja nagyon kicsiny.

— Igazán? De háromnál csak több megy rá? Valaki tehát megette a többit s azt gyanitom, ez a valaki te voltál és Misi.

— Oh, mi csak kettőt vettünk ki, mindig csak kettőt... de velem volt a Paprika Jancsi is...

— És ő ette meg az egészet! Jól van. De a ki annyi mandulát evett meg, az okvetlenül beteg és gyógyítani kell, különben nagy baja támadhat.

A Paprika Jancsit tehát lefektetem és orvost hivatok hozzá. Neked pedig, a ki nem torkoskodtál, nem lehet semmi bajod, tehát jösz vacsorálni.

Dehogy tudott volna Dinike csak egy harapást is lenyelni. Görcs marczangolta a beleit, hideg veríték lepte el a homlokát, nagyon is érezte, hogy a mamának igaza van, nagy baja lesz annak, ki torkoskodott. És ha őt nem gyógyítják, talán meg is hal, koporsóba fektetik, eltemetik mély sirba, soh' sem látja többé Misit, sem a Paprika Jancsit. Ez borzasztó!

Hogy meneküljön ebből a veszedelemből? Nincs más hátra, mint őszintén megvallani mindent. Nagyot sóhajtvá, elpi-tyeredve mondá tehát:

— Nem, nem a Paprika Jancsi ette meg a sok mandulát... én ettem meg a Misivel együtt... oh, nagyon sajnálom... olyan rosszul vagyok! Mamácskám, kedves mamácskám segíts... ugy-e, nem fogok meghalni?

— Reménylem, hogy nem; de a betegséget aligha kerülheted el és ezt a büntetést megérdemled. Rögtön le kell feküdnöd.

Lefektették s azonnal küldtek orvosért, ki aztán rendelt olyan keserű orvosságot, hogy szegény Dinikét ájulás környékezte, mikor le kellett nyelnie. És éppen mikor az orvos távozni készült, sietve jött be a Misike anyja és kérte, jöjjön át hozzájuk is, mert Misike szintén nagyon beteg, de nem akarja megvallani, mi a baja. Dinike mamája persze tudta és meg is mondta, az orvos pedig Misinek is éppen olyan keserű orvosságot rendelt.

— Még jó szerencse, hogy ketten voltak, szólt az orvos. Így kevesebb mandula jutott egyre-egyre s azt hiszem egy kis gyomor-rentáson kívül más bajuk nem lesz.

(Vége következik.)

A magasból.

*Jó magasra emeltelek
Kis Viczám:
Által nézhetsz most a
Dunán
S a Tiszán.*

*Ugy-e bizony ott is
lagnak*

*Emberek?
Ott is játsznak bábuval a
Gyermeknek!*

KIS DOKTOR.

Feri. Az alatt

*Hogy játsztam a fa alatt:
Egy kis tövis, éles tövis
Jaj, a kezembe szaladt!
Édes Ilon, vedd ki, vedd —
Hogy az Isten áldjon meg!*

Ilon. No, hadd lám.

*Sebesült kis katonám:
Tyűh! a tövis a kezvedbe,
Mélyen befuródott ám.
Kraak! . . kihuztam a tüskét,
Meg van mentve kezecskéd.*

A KIS ISKOLAKERÜLŐ.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

A kárki találkozott Juczikával, örömmel látta, olyan vidám képű, nyájas, kedves leányka volt. Nem is csatlakozott, a ki azt hitte, hogy Juczika jó kedvű és szives gyermek, mert csakugyan az volt s az egész faluban minden gyermek szerette, mert senkivel sem lehetett oly vigan eljátszani, tréfálkozni, mint Juczikával. Nem fáradt bele kora reggeltől késő estig s néha még a harangszó is alig bírta hazaszólítani ebédre.

Mind nagyon szép volt ez s úgy is illik, hogy a gyermek vidám és jókedvű

legyen. De hát biz ennek is van határa, a legjobb dolog is csak módjával jó. És így az lett belőle, hogy sokan szerették Juczikát, de volt valaki, a ki épenséggel nem szerette: ez a valaki pedig a tanító volt.

Azigazat megvallva, nem is csodálom, mert Juczika, a milyen fáradthatatlan volt a játékban, épen olyan hamar fáradt bele a tanulásba és szerette messze elkerülni az iskolának még a tájékát is. Télen, mikor hideg, zimankós idő járt, még csak rászánta magát, hogy elmenjen az iskolába; de mihelyt kitavasodott, gyakran csinált maga magának vakációt, kezébe vette a könyvet s míg szülei azt hitték, hogy az iskolában szépen tanul,

ő bizony kint a mezőn vagy a kertek alatt kószált, virágot szedett, pillangót kergetett s ha belefáradt, leült egy kedvenc buvóhelyére s ott heverészve pihengetett. A tanító és szülei is megbüntették, de biz annak nem nagy haszna volt.

Egy napon mégis ott talált Juczika lenni az iskolában: szerencséjére vagy szerencsétlenségére-é hamarjában maga sem tudta volna megmondani. Az történt, hogy messziről a városból eljött az iskolafelügyelő és meglátogatta az iskolát. Komoly, de nyájas képű öreg ur s vele még többen is jöttek be az iskolába, hol aztán vizsgálgatni kezdték a gyermekeket, mit tudnak, mit tanultak. Mikor ezt Juczika látta, ugyancsak rosszul kezdte magát érezni. Megjárja, ha őt is ki kérdezik; soha sem tanult, nem tud semmit. De remélte, hogy nem kerül rá a sor.

Hiába remélte, mert bizony rá került. De még mielőtt valamit kérdeztek volna tőle, a tanító megvetőleg így szólt:

— Oh, ettől ne is kérdezzenek semmit, ez a legrosszabb tanítványom. Azt hiszem, ki is kell majd csapni az iskolából.

— Lehetetlen! szólt az iskolafelügyelő csodálkozva. Olyan kedves, okos arcu gyermek! Nem hiszem, hogy csakugyan semmit se tudjon.

Juczika fülig pirult, de aztán elsápadt, mert a komoly idegen ur csakugyan kikérdezte. Igen könnyű kérdéseket adott neki, de Juczika egyikre sem tudott felelni. Mindenki gunyosan nézett reá s az iskolafelügyelő végre szánakozva mondá:

— Csakugyan igaz. Valóban nem hittem volna, hogy a külszin ennyire csálhat. Mégis csak igaz, hogy a külsőleg legszebb alma is férges lehet belől.

Többet aztán rá sem néztek Juczikára, ki szeretett volna a pad alá sülyedni szégyenletében. Ennyi vendég előtt csuffá lenni! A többi gyermekek majd hírét viszik, az egész falu tudni fogja, csufolni, nevetni fogják, és méltán, mert megérdemelte.

Mikor vége lett az előadásnak, Juczika nem szólt senkihez, hanem futott, mintha a tatárok kergették volna. Nem mert haza menni, hanem régi kedvenc buvóhelyére ment, csakhogy most nem! játszott, hanem mélyen elgondolkozott s végre így szólt magában:

— Férges alma vagyok, azt mondta! Jónak látszom s gonosz vagyok! Nem nem. Eddig csakugyan olyan voltam, de még nem késő a javulás, ezentul másképp lesz.

Fölugrott és hazament s többé soha volt látható ama kedves buvóhelyen. Szüleitől, tanítójától bocsánatot kért s igazán szorgalmas, jó leányka lett. És ekkor tapasztalta, hogy csak most tud ám igazán vidám és boldog lenni, mióta kötelességeit is pontosan teljesíti.

UGY KELL NEKED!

— Egy kis intés *Tamás bácsitól.* —

— Z EN két kis öcsém, Imre és Pali, úgy látszott, nagyon derék és okos két fiu. Nagyon jól tudják mi a helyes és mi a helytelen.

Minap Imre nem tudta a leczkáját s az iskolába megbüntették.

— Ugy kell neked! szólt Pali komoly képpel. Tegnap egész délután játszottál, feléje sem néztél a könyvnek. Máskor majd előbb elvégzed a dolgodat, azután fogsz játszani.

Másnap meg Pali, a mint a háztetőn sétáló macskát bámulva ment végig az utcán, nem vette észre a pocsolyát. Bele lépett, s nagy ijedtében még nagyobb ugorva, elesett s egészen sárosan tért haza, a miért azután a mama megbüntette. Ekkor Imre mondá:

— Ugy kell neked! Tudhatnád, hogy nem kell úgy vaktában járni, elbámészkodni. Máskor majd lábad elé is fogsz nézni.

Tökéletesen igaza volt, Palinak, úgy mint akövetkező napon ismét mikor

Imre azt próbálgatta, meg birna-e a tenyerén izzó üszköt tartani, mint a János kocsis, mikor pipára gyújt és paraszat szed a tüzhelyről. Összeégette a kezét s Pali nem késett az okos szóval:

— Ugy kell neked, tudhatnád, hogy a tüzzel nem szabad játszani.

Az látszott ezekből és még sok ilyen esetből, hogy Imre és Pali legalább utólag nagyon jól tudják, mi a helyes. De mégis feltűnt nekem valami. Az, hogy egy napon együtt követtek el valami pajkos csinyt, amiért a mama szoba-áristomra ítélte őket. Be voltak csukva a szünnapon egész délután szobájukba s Imre torka szakadtából sirt és ordított. Pali pedig döngette öklével az ajtót. És ekkor egyik sem mondta:

— Ugy kell nekünk! Tudhattuk volna, hogy helytelen dolgot követünk el.

Az ám, észrevettem, hogy mindegyikük csak akkor olyan okos és derék fiu, mikor a másik követett el valami helytelen dolgot és kapott érte büntetést. Annyi bizonyos, hogy ilyenkor mindig nagyon jól tudták, mi a jó, mi a rossz, mit szabad tenni, mit nem. De mért nem mondták aztán saját magukra is azokat az okos dolgokat? Nem volt nehéz kitalálni. Nem derék okosságból beszéltek úgy, hanem titkos kárörömből. Pali nagyon jó fiunak képzelte magát, mikor Imre büntetést kapott és megfordítva. Mindegyikük ilyenformát gondolt magában:

— Lám, én különb vagyok. Ő büntetést kapott, úgy kell neki, jól történt, csak hadd sirjon.

Hát én bizony egyszer végre így szóltam hozzájuk:

— Kedves fiam, nagyon csunya dolog az, mikor valaki a más baján kárörömet érez. Ha tudjátok, mi a jó és helyes, előre intsetek egymást és ha az egyik mégis hibázott, a másik forduljon szeretettel hozzá, példáján pedig okuljon, tartsa eszében, nehogy maga is affélét

kövessen el. Mert nem ér ám az semmit, ha csak akkor vagyunk okosak, mikor másoknak kell szemrehányást tenni. Ne örüljetek, tehát a más botlásának, hanem ha már botlott, vigasztaljátok, s a bölcs tanácsot legelőször is saját magatoknak adjátok.

Ugy látom, kis öcsémnek használt is a jó tanács; azóta nem beszélnek olyan okos dolgokat egymásnak, de a maguk hibáira jobban vigyáznak s az lett belőle, hogy ritkán kapnak büntetést; és ha mégis bajba kerül valamelyik, a másik igazi szerető testvérkép igyekszik bűját enyhíteni.

Nem tudom, nem akad-e köztetek is olyan, aki okulhatna példájokon? Ha akad, kívánom, hogy okuljon is.

A HÜ PÁSZTOR.

(Képpel a czimlapon.)

BÜSZKEN, bátran tekint szét Bundás és mögötte a szelid, félénk juhocskák nyugodtan legelésznek. Tudják, hogy nem eshetik bajuk, míg közel a Bundás. Jobban is biznak benne, mit a bojtárlegényben, a ki most is messze kószál és aligha nem alszik valahol. Bundás is szunyókál néha-néha, de csak úgy fél szemmel s a legkisebb neszre fölugrik. Ezért is meri a gazda rábizni a nyáját a Bandi bojtárra.

De mégis egyszer a hü Bundás majd rosszul járt s kevésbe mult, hogy hűségért életével nem fizetett. Jó szerencse, hogy idején kitudódott, hogy kicsoda a bűnös.

Ugy történt pedig az, hogy egy napon, mikor Bandi a jó messzire lévő csárdából visszatért a nyájhoz, nagyon nagy riaszban találta a juhokat, egy-kettő pedig összemarczangolva, véresen hevert a földön. És Bundásnak is véres volt a szája, tehát bizonyos, hogy valami része volt a dologban.

— Ejnye, ez már mégis gonosz dolog, hogy a saját nyáját marja össze a kutya, mely őrizőül van oda rendelve. Tul kell adnunk Bundáson, még ma bejelentem a gazdának.

A gazda eleinte nem akarta hinni, de végre is kénytelen volt vele, mert hazahozták a megsebesített bárányokat. És Bandi váltig mondogatta, hogy vannak ám olyan rozsz kutya, melyek maguk csupa vadságból összetépi a szegény bárányokat; és hogy a gazda még inkább higye, azt is mondta Bandi, hogy ő maga látta a Bundás gonosz tettét; de messze volt, nem akadályozhatta meg.

Bundás pedig, nem sejtve, milyen bünnel vádolják, jókedvűen járt kelt a nyáj körül. Gazdája azt mondta Bandinak, hogy még várni kell, hátha csak valami véletlen eset. De néhány nap mulva mikor Bandi megint megsebesítve talált néhány juhocskát. Bejelentette tehát a gazdájának.

— Hm, most már csakugyan véget kell vetni a dolognak, szolt a gazda. Majd meggondolom.

Bandi nem igen látta át, miért kelene ezen gondolkozni. Agyon kell löni Bundást és azzal vége. De a gazda mást gondolt. Ki-kisétált a mezőre arra a tájra, a hol a nyáj legelészett, de nem ment egészen közel; messziről is látta azonban, hogy Bandi nincs ott a helyén, míg a hü Bundás szépen őrködik és esze ágában sincs bántani a juhocskákat. És így volt ez másnap is, harmadnap is. De a negyedik napon egyebet látott a gazda: az erdő felől jókora farkas rontott a nyájra s akart prédát szerezni. De alig, hogy az egyik bárányt marcangolni kezdte, ott termett Bundás és elszántan rárohant a farkasra, mely egy ideig védte magát, de aztán jobbnak látta elfutni. Nem futhatott messzire, mert a gazda is odaért ezalatt és lelőtte a rabló fenevadat.

Most már tökéletesen értette a gazda az egészszet. Ez a farkas már többször

próbált szerencsét, de a bátor Bundás szembeszállt vele, elűzte, míg a hanyag Bundi messze kóborolt. Most is csak lövésre jött elő és szégyenkezve kellett megvallania hibáját meg tévedését, melynek majd az lett vége, hogy az igazi hü pásztort, a derék Bundást agyon löjjék.

Annál jobban megbecsülik azóta; Bandi sem kószál el ugyan többé olyan hoszu időre a rábizott nyájtól, de ha tenné is, baj nem esnék. Bundás bebizonyította, hogy ő maga is megvédi a gyöngye juhocskákat Jól is tartja a gazdája.

A »KIS LAP« XXII. köt. 12-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„A kolibrik nagyon kis madarak.“

Helyesen fejtették meg: Ihász Sarolta és Irma, Weisz Béla, Erös Gizi és Rózika, Kerekes Pali, Mezei Gyula, Grass testvérek. Gaál Jenő, Balásfy Irén.

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Kherndl Matild 2 frt. — Bernáth Aladár 1 frt. — Világhy Tibor 1 frt. Egy ismeretlen Soltról 1 frt. — Ifj. Csesznák Sándor 1 frt. — Fischer Jolán és Ilona 1 frt. — Grf. Teleki Arkur (Bécs) 1 frt. — A már eddig kimutatott 548 frt 88 krral együtt összesen: 556 frt. 88 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.

HELYREIGAZÍTÁSOK.

1. A »Kis Lap« 11-ik számában közölt adakozók névsorába bele tévedt Németh Alajosné asszony 1 frtja is, melyet azonban a 13. sz. évf. 1. sz. p. 1. sz. pénzképen küldött a lap kiadó hivatalába. Amit ezennel helyzeigazítva, a gyűjtéstől az 1 frtot át is szolgáltattam a kiadó hivatalnak.

2. A »Kis Lap« 12. számában az egyik kis adakozónak nem Csekönics András hanem Andrea a neve.

F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1882. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.